

ΣΥΓΧΡΟΝΕΣ ΑΜΑΡΤΙΕΣ

ΟΙ ΤΕΧΝΗΤΟΙ ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΙ

(Από το περίφημο βιβλίο του Ιατρού ΔΟΓΚΡ, διευθυντού της ειδικής κλινικής της Αστυνομίας Παρισίων)

Η μέθη των κοκκινομανών. Ο διανοητικός ερεθισμός. Όπου ο κοκκινομανής μεταβάλλεται σε άεικνιπτον! Η μεταβολές που έπιφέρει στο χαρακτήρα της κοκκίνης. Η όργη των κοκκινομανών. Φιλονεικίες, έπεισιόδια, συγχροσεις. Η κατάσφιξις του οργανισμού. Όταν περνάει η μέθη... Η άνικανότης και η άπορράκωσις. Πώς μεταβάλλεται η όψις του κοκκινομανούς. Τα χαρακτηριστικά του κτλ.

Ε΄.

Λίγα λεπτά μετά τη χορηγία της κοκκίνης, ο κοκκινομανής άρχίζει να νοιώθει μία βαθειά ελαγρότητα, μία γοητευτική ελαφρότητα του πνεύματος και του σώματος και λημονή δρες τις άβλιότητες και θλίψεις της ζωής, ή όποιες φαίνονται πενά στην έδνην συνείδησι του σάν πρόγμια που δέν μωρουν να τόν προσβάλουν. Έπίσης νοιώθει πώς ή δύναμις του και ή αντίληψις του είνε άνωτέρα από των άλλων ανθρώπων. Η ευδαιμονία όμως αυτή — ή ε δ φ ο ρ ι α όπως λέγεται ειδικώς σε δρες τις γλώσσες του κόσμου — δέν είνε, όπως στο μορφινομανή, μία χαρά παθητική, μία ήρημη ευτυχία. Είνε άπεναντίας μία χαρά ενεργητική, μία εστίαχία που κινείται.

Ένώ ο μορφινομανής τείνει να παραμοιποίηση ή ιδεώδες των Βουδδιστών, την Νιρβάνα, δηλαδή μία ήδονική και ναχηλή συγκέντρωσι του άνωφώλου στον έαυτό του, ο κοκκινομανής τείνει μίλλον προς τό ιδανικό του Νίτσε, προς ετή δύναμι της θελήσεως, δηλαδή προς την ενεργητική και θριαμβευτική εκδήλωσι της προσωπικότητος στον έξωτερικό κόσμο. Η μέθη αυτή, ή οποία είνε δυνατή και χαρούμενη, κδηλώνεται μ' ένα φυσικό έρεθισμό, που είνε συγχρόνως διανοητικός και κινητήσιος.

α) Διανοητικός ερεθισμός: Ο κοκκινομανής ανακαλύπτει στον έαυτό του μέ ίκανοποίησι μεγάλη διανοητική διαύγεια και καθαρότητα, ευχέρεια μνήμης, ασφάλεια κρίσεως, ευχέρεια, τόλμη και αυθεντία των σκέψεών του — πράγματα που δέν τά ήξερε προηγουμένως.

Καθώς μιλάει, έμψυχώνεται, ύψώνει τη φωνή, σκάζει στα γέλια, άστεινεται ή παραφέρεται, λείε λογοπαίγνια και χοντροκοπές, δητορείνει και χειρονομεί. Το πρόσωπό του άνάβει, τά μάτια του είνε ζωηρά και λαμπρά μέσα στο σκοτεινό φόντο τους που είνε ύγρό.

β) Κινητήσιος ερεθισμός: Ο κοκκινομανής καταλαμβάνεται από ένα είδος άνωτομονησίας, ή οποία εκδηλώνεται μ' ένα σωρό νευρικές κινήσεις. Περπατάει διαρκώς, πάει, έρχεται, γυρίζει έδω, γυρίζει εκεί και βρίζεται σε άένα κίνηση. Η κοκκινομανής γυναίκα ξεσπάει πρό πάντων με μία άτελειωτή και ξεπερασμένη φιλιαρία, ενώ ο άνδρας εκδηλώνεται με διαρκή διαβήματα. Γράφει έπιστολές, τηλεφωνεί, κάνει έπισκέψεις, συνθέτει διαρκώς φιλολογικά έργα, τό ένα κατόπαν του άλλου, ή σίχεται στις επιχειρήσεις.

Η άκατάστατη κίνηση του και ή υπεράνθρωπη άντοχη του στην κόουρα, προκαλεί τό θαυμασμό του έαυτού του καθώς και των άλλων. Ωστόσο, ένας προσεκτικός παρατηρητής θα διέκρινε εύκολα μέσα στη δημιουργικότητα αυτή την υπερβολή, τό τεχνητό και την στεριότητα.

Μά ο διανοητικός και κινητήσιος αυτός ερεθισμός προκαλεί σοβαρότατες μεταβολές στο χαρακτήρα.

Έτσι ο κοκκινομανής, έστω, από λίγον καιρό, γίνεται χαζοκόπος, τλητόνος, ευερέθιστος, άγριος και έπιθετικός. Με την παραμικρή άντίρρηση που θα του προβάλουν θυμώνει και γίνεται μανιώδης, δημιουργία

μιά πάμπλοητη χίρα, κάπως περασμένη στην ήλικία. Την έποχη που ο Βασίλειος τη γνώρισε, εχε και παιδι παντρημένο, μά ή περιουσία της ήταν μυθική, όπως δέν άναμωρον οι χρονολογήαοι, μεγαλιτέρα και από του αυτοκράτορος. Είχε γιλιές, σκλάβους, άπέραντα κτήματα, κοπάδια άναριθμήτα, έργοστάσια άτων γυναικες φεραν, ειδικώς γ' αυτήν, έπιροχα μεταώδη, έξαισιους τάτητες και λινά βράσματα άπανάτου τέχνης. Τά σερβότια του άνακτορού της ήσαν όλα χρυσά, τά κούβια της γεμάτα από λαμπρές τσιανέτες και ή κάσσις της από πολιτικώμο λίθους. Τό μεγαλιότερο μέρος της. Πελοποννήσου ήταν κτήμα της και τό δικωκόσε άάν πραγματικής βασιλεία. Άγαπούσε έξαιστικά την πολυτέλεια και τις έπιδείξεις. Όταν πήγαινε ταξείδι, τριακόσιοι νεαροί σκλάβοι έσερων τό άσμα της. Όταν πήγαινε ταξείδι, έπίσης ή Δανηλές άγαπούσε πολύ και τους ώροσιους άνδρες...

Έτσι της άρεσε και ο Βασίλειος και τόν έροειθήριε με πάθος. Τού έκανε λαμπρή ύποδοχη στο σπίτι της κ' ένα τραφερό ειδύλλιο άρχισε μεταξύ τους, τού άποιοι τη συνέχεια θα δοίμε στο προσεχές.

γεί έπεισιόδια και σκάνδαλα, προκαλεί λογομαχίες, φιλονεικίες και συμπλοκές. Έτσι, πρό όλίγον καιρό, ένας κοκκινομανής που καθόταν σ' ένα μπάφ, άπεναντι σε μία κυρία, την έροήτισε άξαρνα με την πρόφασι ότι τόν είχε κιντάξει άναώδης. Ένας άλλος πάλι έθροσε μια μέγα άναταιώς ένα άστυφύλακα και, όταν αυτός θέλησε να τόν συλλάβη, τού έπετήθη άκράτητος, διακωνόντάς τον και χώνοντάς τά νύχια του μέσα στις σόαρες του... Χρειάστηκαν να τρέξουν άλλο πέντε άστυφύλακες για να τόν συζηρατήσουν στο τέλος...

Συγγά έπίσης οι κοκκινομανείς οδηγούνται στα άστυνομικά τμήματα των Παρισίων, έπειδή φιλονεικούν με τους σωφέρο, τούς άποιοις όχι μόνον άρνούνται να πληρώσουν, αλλά τούς βρίζουν κιάως και ποιλές φορές τούς χτυπούν!...

Όπως βλέπετε άρ' αυτά, ή μέθη της κοκκίνης έχει πολλές άναλόγιες με τη μέθη του άλκοολ. Ωστόσο, ο κοκκινομανής, μέσα στη μέθη του, έχει πολλή περισσότερο διαύγεια πνεύματος από τον άλκοολικό. Ο ερεθισμός του είνε λιγώτερο συγκεχυμένος, μά περισσότερο χαρούμενος και έπιθετικός. Έτσι κωιάζει περισσότερο με τη μέθη ώροσιων ούναμεινωμένων ποτών και πρό πάντων με τό άφέντ.

Ο ερεθισμός αυτός, άν ή δόσις της κοκκίνης δέν άνανοωθεί έντομεταξύ, πέριτε έπειτα από ένα χρονικό διάστημα, που ποικίλει άναλόγως του οργανισμού. Τότε ο κοκκινομανής νοιώθει ένα όδνηρο συναισθήμα καταπίσεως και θλίψεως, που συνοδεύεται από ασπασιοδική άγονία και έννευρισμό. Ο κοκκινομανής, που γίνεται πενά άνήσιος, δέν νοιώθει τόν έαυτό του καλά ούτε στην κίνησι, γιατί τά κόδια του ληγίζουν κάτω από τό βάρος του, ούτε στην άνατασι, γιατί τό έπιπλομα βαρύνει την άγονία του και την πίεσι που αισθάνεται. Άνικανός για κάθε προσπάθεια, μεταβάλλεται κυριολεκτικώς εις οάκος...

Για να ξερύνη άρ' αυτό τό μαρτύριο, δέν βλέπει παρό ένα μόνον τρόπο: να καταφύγη και πάλι στο δηλητήριο, που θα τόν γλυτώση και συγχρόνως θα επιδιώκησ τη θέσι του...

Όστόσο, ή ανάγκη του δηλητηρίου που αισθάνεται ο κοκκινομανής, είνε λιγώτερο έπιτακτική, λιγώτερο έντονη, λιγώτερο άγρια από του μορφινομανούς...

Ο συστηματικός κοκκινομανής, δηλαδή έξαισιος ο άποιος άνανοώνει και μεγαλώνει διαρκώς τις δόσεις του δηλητηρίου, έχει τη μορφή του άδυνατισμένη, χλωμή, χωματόδη, ρυτιδιωμένη και γερασμένη. Μία διαρκής σύσπαισι σαλεύει τά χείλη του. Η μήτη του είνε πλακωτή και τά ρουθούνια του, που πολλές φορές είνε άνοσα, διαστέλλοντα διαρκώς. Τά μάτια του άνοικοκλείουν συνεχώς και ή κινήσεις του είνε ασπασμοδικές. Όταν μιλάει, ή φωνή του είνε κάπως στρογγή.

Η μορφήν, δηλητήριο του νευρικού συστήματος, τό όποιο γαληνεύει και μεθά με γοητεία, δέν προσβάλλει και πολύ τόν έγκέφαλο και, έπειδή δέν θίγει τη διανοητική διαύγεια, ο μορφινομανής δέν μεταβάλλεται ποτέ σε παράφρονα με την άστυρία σημάσια της λέξεως.

Έντελώς διαφορετική όμως είνε ή ένέργεια της κοκκίνης, ή οποία δηλητηριάζει συγχρόνως και τό νευρικό σύστημα και τόν έγκέφαλο. Άλλά γ' αυτό θα μιλήσουμε στο προσεχές...

ΟΙ ΞΟΦΟΙ ΚΑΙ ΔΙΚΑΙΟΙ ΒΑΣΙΛΕΙΣ

Ο βασιλεύς Νοουριβάν είχε βγη κάποτε σε κνήγη κ' έπειδή δέν μπορούσε να φάγη άνάλοτο κρέας, έστειλε έναν άνδρικο τη συνοδείας του ν' αγοράσι άλλοι από τό πλησιότερο χωριό. Τότε τόν ρώτησε κάποιος για ποιο λόγο δέν θέτασσε να πάσουν τό άλάτι χωρίς πληρωμή. Κι' ο Νοουριβάν άποκρίθηκε:

— Όταν ο βασιλεύς μη σ' έναν έξνο κήπο και κόψη ένα μηλο, οι άλλικοι τόν την άλλη μέρα θα ξεροξιδώσουν δλόκληρη τη μηλιά!...

Κάρολος Μπουκτελαίρ, ο όργητής των Τεχνητών Παραδεισών.

